

faar et ligefremt Skøn over Forbindelsen mellem Udsførelsen af den militære Tjeneste og Invaliditeten. Det er et Ændringsforslag, som gaar ganske i den Retning, som Tinget tidligere har arbejdet for. Jeg skal i den Henseende henvisse til en Udvalgsbetænkning fra 1883. Da forhøjede man ogsaa Invalideforsørgelsen, og man havde da haft den Tanke fremme i Udvalget at tillægge Administrationen et saadant Skøn. Man mente dog ikke, at det var nødvendigt ligefrem at stille Forslag derom, fordi man mente, at Praksis vilde føre til, at man kom til at gaa i den Retning. Den senere Udvikling har jo vist, at det har været nødvendigt at gaa Lovgivningsvejen, at vedtage ligefremme Lovbud derom. I 1883 havde man et Forslag fremme, der lyder saaledes: „Naar nogen, som har deltaget i Krigen 1848—50 og 1864, formener at være berettiget til Invalideforsørgelse, uden at han er i Stand til at fremstaae saadanne Bevisligheder for sin Invaliditet, som Bestyrelsen efter Lovens Kræver, skal Bestyrelsen dog, naar den finder, at der er Formodning for, at vedkommendes svækkede Helbred kan være en Følge af den militære Tjeneste, være berettiget til efter et Skøn over samtlige foreliggende Omstændigheder at tilstaa ham Invalideforsørgelse.“ Man stillede ikke det Forslag, fordi man, som sagt, trostede sig med, at Praksis vilde gaa i den ønskede Retning. Men i 1889 gik man, som sagt, til at sætte § 5 ind, hvorved man haabede at komme en Del Invalider til Hjælp, som man ogsaa er kommen, og nu giver man Finansministeren, som sagt, et yderligere Skøn, fordi man derved mener, at man i enkelte Tilfælde kan komme Invalider til Hjælp, som efter de hidtil gældende Lovregler ikke have kunnet blive hjulpsne. At der skal være Begrænsning i saa Henseende, er en Selvfølge, men efter de Erfaringer, man har gjort, haaber man, at Administrationen, som jo ogsaa stiller sig velvillig over for disse Andragender, i hvert Tilfælde vil vide at træffe det rette. Man foreslaar samtidig at forhøje den Sum, der hidtil har staaet til Raadighed, fra 15,000 til 25,000 Kr., saa at der for Eftertiden altsaa staaer til Raadighed i Henhold til disse Bestemmelser en Sum af 25,000 Kr.

Der er ikke Anledning for mig til yderligere at udtale mig, idet Forslaget i øvrigt er begrundet, Punkt for Punkt, i Betænkningen, og Udvalget helt igennem har været enigt om det. Jeg kan kun udtale det Haab, at naar Lovforslaget, som jeg antager, bliver vedtaget her og ogsaa i det høje Ting her ovenover, maa det virke i den Retning, vi

have tilfattet, nemlig saaledes, at vore Invalider maa faa blidere Naar, og at alle Invalider, som søge om Invalideunderstøttelse, maa blive Genstand for den mildest mulige Bedømmelse. Med dette Ønske skal jeg indstille Forslaget her til Tingets Vedtagelse.

Dinesen: Jeg kan ikke undlade at takke Finansudvalget for det Hensyn, det har taget til Hensillinger, jeg har tilladt mig ved forrige Behandling at gøre til det. Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at gøre en fort Bemærkning, som jeg vil knytte til Ændringsforslagets § 9, hvor jeg skønner, at der er givet Bestemmelser, hvorefter Administrationen ogsaa kan komme saadanne Fredsinvalider til Hjælp, der have paadraget sig en Skade, som tidligere ikke med Bestemthed kunde afgøres at høre ind under de hidtil gældende Lovbestemmelser. Jeg har forstaaet den ny § 9 saaledes, at saadanne Fredsinvalider, som have paadraget sig Skader, medens de have udført deres Militærtjeneste, og have forment sig berettigede til at gøre Henvendelser til Invalidebestyrelsen, men som ikke efter den Fortolkning af de hidtidige Bestemmelser, der er bleven gjort gældende, have kunnet opnaa Pension, nu herefter paa ny kunne henvende sig til Administrationen og blive imødekommne, forudsat, at Lovforslaget vedtages. Jeg forstaar det endvidere saaledes, at naar der omtrent henimod Midten af den foreslaaede § 1 siges, at Bestemmelsen udvides til at gælde fra 1ste April 1897 at regne, er det ogsaa saaledes at forstaa, at de Personer, som formene sig at være Fredsinvalider, kunne opnaa en Understøttelse fra 1ste April 1897, men de have ikke Krav paa at faa beregnet nogen Understøttelse fra en tidligere Tid. Jeg anerkender, at det, der er slet herved, i alle Retninger er human, og det er for mig meget tilfredsstillende. Jeg tillader mig ogsaa at høre den højtagede Finansminister, om det ikke vil være saaledes at forstaa, at, forudsat, at det andet Ting gaar ind paa disse Bestemmelser og de ved Lovens Udkommen faa endelig Sanction, kunne disse Personer paa ny henvende sig til Invalidebestyrelsen med deres Andragender, nanst om de tidligere maatte have faaet Afslag. Jeg kender nogle saadanne Tilfælde, ikke mange, paa, at Personer, der f. Eks. have faaet staaet et Øje ud, hidtil ikke have kunnet hjælpes. Jeg formoder, at Meningen er, at man skal kunne hjælpe dem herefter.

M. Klausen: Den foreliggende Betænkning og Ændringsforslagene ere fremkomne ved et Kompromis af de forskellige